

Szegedi Ítéltábla

Bf.I.311/2022/7.

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2022. november 2. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A testi sértés büntette miatt vádlott1 ellen indult büntetőügyben a Szegedi Törvényszék 2022. január 19. napján kihirdetett 6.B.1404/2020/74. számú ítéletét *megváltoztatja* a következők szerint:

A szabadságvesztés tartamát 4 (négy) év 6 (hat) hónapra, a közügyektől eltiltás tartamát 5 (öt) évre súlyosítja.

A szabadságvesztést fegyházban rendeli végrehajtani.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja azzal, hogy a tartózkodási hely feltüntetését mellőzi.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 6.000,- (hatezer) forint bűnügyi költség megfizetésére az államnak a Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság vádlott1 vádlott bűnösségét testi sértés büntetében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (Btk.) 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat] állapította meg. Ezért a vádlottat, mint többszörös visszaesőt 3 év 6 hónap, börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról és a bűnügyi költségről.

[2] Az elsőfokú ítélettel szemben ellenérdekű fellebbezéseket jelentettek be:

[3] az ügyészség a vádlott terhére súlyosításért, a kiszabott szabadságvesztés büntetés és a közügyektől eltiltás hosszabb tartamban történő megállapítása, és a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatának fegyházban történő meghatározása,

[4] a vádlott védője eltérő minősítés, a vádlott cselekményének a Btk. 164. § (3) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő testi sértés büntetékének minősítése, és erre figyelemmel a büntetés enyhítése érdekében.

[5] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.274/2020/12. számú átiratában a vádlott terhére bejelentett fellebbezést annak indokaival egyezően fenntartotta. Indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítéletet tanácsulésen bírálja felül. Észrevételezte az elsőfokú ítélet [25] bekezdésében található elírást (helyesen: *közvetett* életveszélyes állapot). Álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor azt állapította meg, hogy a testi sérülés okozására a vádlott eshetőleges szándéka terjedt ki. Rámutatott, hogy az átiratában kifejtett elkövetési körülményekre tekintettel e vonatkozásban a vádlott egyenes szándéka állapítható meg, ezért e vonatkozásban a jogi indokolás helyesbítésére tett indítványt. Részletesen megjelölte azon büntetéskiszabási körülményeket is, amelyek alapján a vádlottal szemben súlyosabb szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabását, valamint fegyház fokozat megállapítását tartotta indokoltnak.

[6] A védő fellebbezésének indokolásában továbbra is fenntartotta azon álláspontját, miszerint a vádlottnak az eredményre, mint a bűncselekményt súlyosabban minősítő körülményre még a hanyag gondatlansága sem terjedt ki. Ezért a cselekménye a Btk. 164. § (3) bekezdésébe ütköző testi sértés büntetét valósította meg. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a vádlott bűnösségét e bűncselekményben állapítsa meg, és a minősítés megváltoztatásával arányban álló, enyhébb büntetést szabjon ki vele szemben. Kitért arra is, mely okból tartotta alaptalannak a vádlott terhére bejelentett ügyészségi fellebbezést.

[7] Az ítéltábla az ügyészség fellebbezését ítélte alaposnak.

[8] A másodfokú bíróság a Büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (Be.) 598. § (2) és (4) bekezdése alapján tanácsulésen eljárva, a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírálta.

[9] Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le.

[10] A bizonyítékok mérlegelésével megállapított tényállás hiánytalan, így az a Be. 591. § (1) bekezdése alapján irányadó volt a másodfokú felülbírálat során.

[11] A vádlott korábbi büntetéseire vonatkozó adatokat [Be. 561. § (3) bekezdés b) pont] az ítéltábla kiegészítette a következőkkel:

[12] A [11] bekezdésben írt cselekmények miatt a Makói Járásbíróság a 2019. szeptember 12. napján jogerős 1.Fk.247/2017/90. számú ítéletével a vádlottat 90 nap elzárásra ítélte.

[13] A Makói Járásbíróság a 2020. február 3. napján kihirdetett és a Szegedi Törvényszék 2.Bf.1004/2020/17. számú ítéletével 2021. április 6. napján jogerőre emelkedett 1.B.366/2019/7. számú ítéletével 4 rendbeli ittas járművezetés vétsége miatt, mint többszörös visszaesőt 1 év 10 hónap börtönre, 4 év közúti járművezetéstől eltiltásra és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. Az alapos gyanú közlésére 2019. július 9. napján került sor.

[14] A Makói Járásbíróság a 2022. január 12. napján kihirdetett és 2022. február 4. napján jogerőre emelkedett 1.B.403/2019/82. számú ítéletével lopás vétsége miatt a többszörös visszaeső vádlottat 1 év 6 hónap börtönre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. Az alapos gyanú közlésére 2019. március 11. napján került sor.

[15] Az elsőfokú eljárás idején a vádlottal szemben további eljárás is folyamatban volt. A Makói Járásbíróság a 2021. december 14. napján kihirdetett és a Szegedi Törvényszék 1.Bf.109/2022/7. számú ítéletével 2022. szeptember 14. napján jogerőre emelkedett 2.B.156/2021/28. számú ítéletével a többszörös visszaeső vádlottat garázdaság vétsége és könnyű testi sértés vétsége miatt 1 év 10 hónap szabadságvesztésre ítélte. A vádlott ezeket a büntetéseket folyamatosan tölti.

[16] A Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja szerint eljárva, az iratok alapján, a másodfokú bíróság helyesbítette az elsőfokú ítélet tényállásának [25] bekezdését, mert az elírást tartalmazott. A sérülések következtében sértett1 sértettnél – helyesen – *közvetett* életveszélyes állapot következett be.

[17] A minősítés megváltoztatására irányuló fellebbezés valójában a bizonyítékok mérlegelését támadta. Azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott terhére róta az életveszélyes sérülés bekövetkezését is azáltal, hogy e vonatkozásban a vádlott hanyag gondatlanságát állapította meg. A védő szerint a vádlottat az eredmény tekintetében a bűnösség legenyhébb formája sem terheli. Egyrészt azért, mert a vádlott rúgása következtében bár megtántorodott a sértett, de nem esett el, másrészt az ezt követő arculütés kis erejű volt és emiatt a vádlottnak nem kellett előre látnia magatartása lehetséges következményeit.

[18] Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást széles körben lefolytatta, a tárgyaláson is kihallgatta mindazon tanúkat, akik az ügyre vonatkozóan érdemi vallomást tudtak tenni. Emellett sértettl sértett sérüléseire vonatkozóan elkészített igazságügyi orvosszakértői véleményt épp a vádlott vallomására figyelemmel kiegészítette, és e vonatkozásban az igazságügyi orvosszakértőt a tárgyaláson is részletesen meghallgatta.

[19] Azt az eljárásban senki nem vitatta, hogy sértettl a bűncselekmény elszenvédekori mindenki számára nyilvánvalóan ittas állapotban volt, ez mind a beszédén, mind a járásán egyértelműen látszódott. Az igazságügyi orvosszakértői vélemény adataira figyelemmel kiegészítette az ítéltábla az elsőfokú ítélet indokolásának [40] bekezdését azzal, hogy a sértett véralkohol koncentrációja 2,43 ezrelék volt.

[20] Az irányadó tényállás szerint a vádlott az általa is tudottan ittas állapotban lévő, bizonytalan mozgású sértettet egy alkalommal a jobb lábával, kis erővel, derékmagasságban megrúgta, amitől a sértett kissé megtántorodott.

[21] A már egyébként is bizonytalan mozgású és a rúgás következtében megtántorodó sértettet nyomban ezután a vádlott egy alkalommal kis erővel, jobb kézzel, ököllel arcon ütötte. A sértett ennek következtében esett hanyatt és tompítás nélkül ütötte be a fejét a betonozott járdába.

[22] Helyesen hivatkozott a védő a fellebbezésének indokolásában arra, hogy a két bántalmazási mechanizmus között alig telt el idő. A rúgás következtében az egyébként is bizonytalan mozgású, egyensúlyát veszítő sértettet váratlanul érte a vádlott kis erejű ütése, ami az ittas állapotban lévő sértett esetében elengedő volt ahhoz, hogy a sértett az öklütés következtében úgy essen hanyatt, hogy azt az ittasága miatt eltompult reflexei miatt ne tudja tompítani, kivédeni.

[23] A vádlotti cselekvésre az italbolt betonozott területén, illetve a hozzá tartozó járdán került sor. Ezért a vádlottnak kellő körültekintés esetén azzal is számolnia kellett, hogy a számára is nyilvánvalóan ittas sértett az ütés következtében elesik, és fejét a betonozott járdába ütheti, amelynek folytán súlyos, akár életveszélyes sérülést is szenvedhet. A vádlott azonban – mint ahogy erre az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá – a kellő körültekintést elmulasztotta, ezért az eredmény tekintetében hanyag gondatlanság terheli.

[24] Azt is helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott testi sértés okozására irányuló szándékkal bántalmazta a sértettet (elsőfokú ítélet [94] bekezdés), abban viszont tévedett, hogy erre az eshetőleges szándéka terjedt ki (elsőfokú ítélet [103] bekezdés). Abból a tényből, hogy a vádlott előbb derékmagasságban megrúgta a sértettet, majd nyomban ezután kis erővel ököllel arcul ütötte, kizárólag az a következtetés vonható le, hogy a vádlott egyenes szándéka terjedt ki a testi sértés okozására. A bántalmazás módjára (rúgás, öklütés), helyére (arc) tekintettel ez a vádlotti magatartás önmagában alkalmas volt arra, hogy a sértettnek nyolc napon túl gyógyuló sérülése keletkezzen.

[25] Észlelte az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság a jogi indokolás [86] bekezdésében az általa megállapított tényállástól eltérő megállapítást tett. Míg a tényállás

szerint a vádlott a rúgáskor a sértettel szemben, illetve hozzá képest kissé oldalra állt, a hivatkozott bekezdés szerint a vádlott hátulról rúgta meg a sértettet. Ezért a jogi indokolás [86] bekezdését az ítéltábla az irányadó tényállásnak megfelelően helyesbítette akként, hogy vádlottl vádlott sértettl sértettet vele szemben, illetve hozzá képest kissé oldalra állva jobb lábával rúgta meg.

[26] A bizonyítékok mérlegelése az elsőfokú bíróság feladata. Megalapozott tényállás esetén nincs lehetőség a bizonyítékok eltérő mérlegelésére, ezért az ezt támadó, a bűncselekmény eltérő minősítésére irányuló fellebbezés eredményre nem vezethetett.

[27] A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és bűncselekményét a törvénynek megfelelően minősítette.

[28] A büntetéskiszabási körülmények helyesbítésre szorultak.

[29] Az ítéltábla további enyhítő körülményként értékelte azt, hogy a vádlott a bűncselekmény elkövetését megbánta. A vádlott fennálló és igazolt betegségei helyett a vádlott megromlott egészségi állapotát tekintette enyhítő körülménynek, de csak csekély súllyal, mert az alsó végtagoknál fennálló izom- és mozgásszervi betegsége nem tartotta vissza a vádlottat a bűncselekmény elkövetésétől, hiszen mindezek dacára a bűncselekmény elkövetésére részben oly módon került sor, hogy a jobb lábával megrúgta a sértettet. Az ítéltábla mellőzte enyhítő körülményként értékelni a vádlott személyiségzavarát, mert az 56. BK vélemény II/4. pontja szerint ez csak abban az esetben enyhítő körülmény, ha a bűncselekmény elkövetését megkönnyítette. Ilyen megállapítást azonban az igazságügyi elmeorvoszakértői vélemény nem tartalmazott.

[30] A vádlott előéleti adatainak kiegészítésére figyelemmel az ítéltábla nyomatékos súlyosító körülményként értékelte azt, hogy a vádlott az ítéletben elbírált bűncselekményt három büntetőeljárás hatálya alatt követte el.

[31] Az ítéltábla osztotta az ügyészség álláspontját abban, hogy az elsőfokú bíróság ugyan indokoltan tért el a vádlott javára az irányadó középértéktől, azonban tévedett akkor, amikor a büntetési tételkeret alsó határához közeli tartamú szabadságvesztést szabott ki.

[32] A vádlott a bűncselekményt többszörös visszaesőként követte el, a többszörös visszaesést megalapozón túl is volt büntetve, eddig főként vagyoni elleni bűncselekmények elkövetése miatt. Az elsőfokú ítélet [10] bekezdésében írt ítélet 2019. június 3. napján emelkedett jogerőre, a jelen eljárás tárgyát képező bűncselekményt alig két hónappal ezt követően követte el. Ellene általa is tudottan már három ügy miatt is folyamatban volt büntetőeljárás. A vádlott disszociális személyiségzavara azt mutatja, hogy bár a társadalmi normákat felismeri, azokat nem képes és nem is hajlandó betartani. Korábbi elítélései azt támasztják alá, hogy bűnözői életmódra rendezkedett be, a társadalmi normáknak, a törvényi előírásoknak tudatosan ellenszegül. Ez a vádlott személyében rejlő fokozott társadalomra veszélyességét igazolja, amelyre figyelemmel az ítéltábla a vele szemben kiszabott szabadságvesztés tartamának 4 év 6 hónapra történő súlyosítását tartotta indokoltnak.

[33] A bűncselekmény elkövetési körülményeire és a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességre tekintettel, indokolt volt a mellékbüntetés tartamának súlyosítása is, ezért azt az ítéltábla 5 évre súlyosította.

[34] Az elsőfokú bíróság az enyhítő körülményekre, különösen a vádlott egészségi állapotára figyelemmel a törvényben meghatározottnál eggyel enyhébb végrehajtási fokozatot, börtönt állapított meg a szabadságvesztés végrehajtási fokozataként. Az ítéltábla az előzőekben már rámutatott arra, hogy a vádlott megromlott egészségi állapota kisebb súllyal értékelendő enyhítő körülményként, hiszen az egyáltalán nem tartotta vissza a testi épség elleni bűncselekmény elkövetésétől. Igazolt betegségei – amennyiben az szükséges – a büntetés végrehajtása során is kezelhetők. Ezért az ítéltábla nem látott indokot a Btk. 35. § (2) bekezdésének alkalmazására és a szabadságvesztést a Btk. 37. § (2) bekezdés b) pont ba) alpontja alapján fegyházban rendelte végrehajtani.

[35] Az elsőfokú bíróság egyéb rendelkezései törvényesek. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatának megváltoztatására figyelemmel az ítéltábla megállapította, hogy a vádlott a Btk. 38. § (4) bekezdés a) pontjára figyelemmel sem bocsátható feltételes szabadságra.

[36] A kifejtettekből következik, hogy az ítéltábla az ügyészség fellebbezését alaposnak találta, ezért az elsőfokú ítéletet a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a vádlott tartózkodási helyére utalást mellőzte. A Be. 561. § (2) bekezdés b), illetve a Be. 184. § (2) bekezdés f) pontja alapján csak a vádlott lakcímét, értesítési címét és tényleges tartózkodási helyét kell feltüntetni, de ezeket is csak akkor, ha azok eltérőek. A teljesség érdekében megjegyzi az ítéltábla, hogy a vádlott tartózkodási helyének utca neve helyesen *utca neve* utca.

[37] Az ítéltábla a Be. 613. § (1) bekezdése alapján – figyelemmel a Be. 574. § (1) bekezdésére és a pártfogó ügyvéd, az ügygondnok és a kirendelt védő részére megállapítható díjról szóló 32/2017. (XII. 27.) IM rendelet 1. § (2) és 7. § (1) bekezdésére is – kötelezte a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére.

[38] Az ítélet ellen a Be. 615. § (1) és (2) bekezdése alapján fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2022. november 2.

Dr. Benedek Tibor sk.

Dr. Cserháti Ágota sk.

Dr. Katona Dorottya sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.I.311/2022/7. számú ítélete és a Szegedi Törvényszék 6.B.1404/2020/74. számú ítéletének a jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős.

Szeged, 2022. november 2.

Dr. Benedek Tibor sk.

a tanács elnöke